

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2632/2019
27.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Милетић, адвокат из ..., против туженог ТП „Месокомбинат-промет“ ДОО Лесковац, ..., чији је пуномоћник Властимир Симоновић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 6445/18 од 05.02.2019. године, у седници одржаној 27.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 6445/18 од 05.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 4269/16 од 28.08.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу, на име дуга плати 1.190.000,00 динара са законском каматом почев од 19.03.2013. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 223.175,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 6445/18 од 05.02.2019. године, укинута је првостепена пресуда, па је пресуђено тако што је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му на име дуга плати 1.190.000,00 динара са законском каматом почев од 19.03.2013. године до исплате, а тужилац је обавезан да туженом накнади трошкове парничног поступка од 234.000,00 динара.

Против правоснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, применом члана 407. став 1. ЗПП.

Према чињеничном стању на коме је заснована побијана одлука, тужилац је, у својству продавца, 18.03.2013. године, са туженим, као купцем, закључио уговор о купопродаји коришћеног теретног моторног возила, марке „...“, произведеног 2002. године, за 990.000,00 динара и коришћеног прикључног возила марке „...“, произведеног 2002. године, за износ од 400.000,00 динара. Одредбом члана 2. оба уговора констатовано је да је купопродајна цена исплаћена у целости, а да су возила преузета у виђеном стању. Уговоре је у име и за рачун тужиоца закључио пуномоћник ББ, на основу оверених пуномоћја од 03.05.2012. године, а исти (уговори о купопродаји) су и оверени пред Основним судом у Лесковцу на дан закључења, односно 18.03.2013. године. У поступку је утврђено да су теретно и прикључно возило, која су била предмет ових уговора, били у државини туженог пре закључења уговора, те да је на рачун пуномоћника тужиоца, ББ, уплаћено 200.000,00 динара на име дела купопродајне цене. Међу странкама је спорно да ли је плаћен и преостали износ купопродајне цене, па су судови утврдили да је 23.12.2012. године сачињена признаница, којом је потврђено да је супрузи ББ, плаћено 5.000 евра, са назнаком „рата за ...“ уз потпис „...“, као и да је пре закључења уговора ББ плаћено 849.000,00 динара, с тим што је он тврдио да му је овај износ плаћен на име других послова које је имао са туженом, док су сведоци ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ, тврдили да је овај износ плаћен на име преосталог дела купопродајне цене и на име преноса и регистрације возила. Оценом налаза и мишљења судског вештака утврђено је да тужилац може потраживати од туженог 622.191,50 динара, уколико се прихвати да је тужени платио тужиоцу 5.000 евра и износ од 200.000,00 динара, а 1.686.937,51 динар, уколико се прихвати да је тужени платио тужиоцу само износ од 200.000,00 динара, с тим што је у овако утврђене износе урачуната и затезна камата.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да плати тужиоцу 1.190.000,00 динара са затезном каматом од 19.03.2013. године до исплате, налазећи да тужени није доказао да је спорне износе од 5.000 евра и 849.000,00 динара, платио тужиоцу на име купопродајне цене купљених возила, посебно ценећи да је тужени, као привредно друштво, све новчане трансакције морао вршити преко рачуна друштва, јер је то једини законом дозвољени начин, па како то није учињено за износ преко 200.000,00 динара, усвојио је захтев у преосталом делу уговорене, а неисплаћене купопродајне цене.

Врховни касациони суд налази да је побијаном одлуком укинута првостепена одлука и одбијен тужбени захтев, уз правилну примену материјалног права из члана 26, 454. и 467. ЗОО. Уговорне стране и то тужилац, преко пуномоћника по овереном пуномоћју и тужени, преко свог заступника, су се сагласили да продавац продаје, а купац купује коришћено теретно моторно и прикључно возило, за укупну купопродајну цену од 1.390.000,00 динара, да су возила предата купцу у виђеном стању и да је купопродајна цена плаћена у целости. У складу са овако постигнутом сагласном изјавом воља о битним елементима уговора, у смислу члана 26. ЗОО, сачињени су и уговори о купопродаји, који су и оверени пред судом, којима је констатовано и да је уговорна обавеза обе уговорне стране, у смислу члана 454. ЗОО, и извршена у целости. С обзиром да међу странкама није спорно да су се возила налазила у државини туженог

и пре закључења ових уговора, то није спорно ни да је тужилац извршио своју обавезу, у складу са одредбом члана 467. ЗОО.

Међутим, Врховни касациони суд налази да основано другостепени суд закључује да је и тужени извршио своју обавезу исплате купопродајне цене у целости. Наиме, поред чињенице да је неспорно да је на рачун пуномоћника тужиоца по овом основу уплаћено 200.000,00 динара, другостепени суд основано закључује да је и уплата од 5.000 евра, која је плаћена преко супруге пуномоћника тужиоца, извршена на име плаћања дела купопродајне цене, с обзиром да се у списима налази признаница као доказ о уплати овог износа, на којој је констатовано да је то уплата на име рате за возило марке Правилан је закључак другостепеног суда и да уплата од 849.000,00 динара, коју је, непосредно пре закључења уговора, примио пуномоћник тужиоца, представљала уплату преосталог дела купопродајне цене (у који су урачунати и трошкови регистрације и пореза на пренос возила), те да се не може прихватити навод да је овај износ плаћен на име дуга по ранијем пословном односу између њих, с обзиром да ни тужилац, ни његов пуномоћник, ничим нису доказали ни постојање ранијег пословног односа, а посебно не и евентуално дуговање из тог односа.

Приликом одлучивања, Врховни касациони суд је имао у виду наводе ревизије да је тужени, као привредно друштво, био у обавези да сва плаћања врши преко рачуна, али налази да се истима не доводи у сумњу закључак да је купопродајна цена исплаћена тужиоцу на напред описани начин, с обзиром да плаћање које није извршено у складу са законом, не значи и да исто није извршено, већ оваква - евентуална неправилност може бити предмет надлежних органа који су овлашћени да такав начин пословања привредног друштва санкционишу.

Неосновани су и наводи ревизије да је судски вештак утврдио висину износа који тужени дугује тужиоцу. Наиме судски вештаци само дају стручно мишљење када је ради утрђивања или разјашњења неке чињенице потребно стручно знање којим суд не располаже. Оцену доказа на основу спроведеног доказног поступка даје суд. У конкретном случају то значи да само суд може донети закључак о томе да ли је купопродајна цена плаћена у целости или је тужени остао дужан платити тужиоцу одређени износ, у ком случају задатак судског вештака може бити само математичка тачност дуговоаног износа (са или без обрачунате камате).

Имајући у виду изнето, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак другостепеног суда да је уговорена купопродајна цена возила по закљученим уговорима тужиоцу исплаћена у целости (преко овлашћеног пуномоћника, на напред описани начин), што и његов тужбени захтев чини неоснованим, па је побијаном одлуком, правилном применом материјалног права као такав и одбијен.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић